

EU ȘTIU CĂ RĂSCUMPĂRĂTORUL MEU ESTE VIU

Aceasta este ziua învierii și ne-am adunat împreună cu bucurie în inimă, pentru că El trăiește și ne-a spus: „...pentru că *Eu trăiesc, și voi veți trăi.*” (Ioan 14.19). Pe ce nădejde ne putem odihni sufletele în dimineața aceasta!

Înainte de a aduce mesajul din dimineața aceasta, aș vrea să ne plecăm capetele pentru un moment de rugăciune.

Scumpul meu Domn, în dimineața aceasta suntem recunoscători pentru că suntem poporul peste care este chemat Numele Tău. Suntem atât de bucuroși pentru că nu trebuie să ne facem închipuiri cu privire la venirea mării învieri, pentru că ea a devenit deja realitate pentru noi, și așa cum citim în Cuvântul Tău, simțim în sufletele noastre că Isus trăiește.

În dimineața aceasta ne gândim la numeroasele probleme din viețile noastre și la necazurile prin care am trecut; la experiențele dureroase care ne-a sfâșiat și ne-a trântit înapoi și încolo; cum i-am îngropat pe cei dragi ai noștri și cum am plâns la mormintele lor! Am simțit că sufletele noastre au pierit odată cu ei, dar ne gândim la ziua de astăzi, la cât de mult înseamnă pentru noi învierea lui Isus! El a zdrobit fiecare putere a vrăjmașului și S-a ridicat biruitor; a îndepărtat toate umbrele, de aceea putem păși în Lumina scumpă a învierii Sale.

Oh, ne gândim că în urmă cu o mie nouă sute de ani în urmă, două femei mici mergeau spre mormânt întrebându-se

cine le va îndepărta piatra de la intrare... dar Dumnezeu o îndepărtase deja, iar Cel care fusese închis acolo, Se ridicase din morți, a vorbit cu ele și le-a spus: „*Duceți-vă și spuneți-le fraților Mei și lui Petru că Mă voi întâlni cu ei în Galileea!*”

O, cât Îți suntem de mulțumitori pentru această experiență măreață și pentru faptul că și noi putem fi martorii învierii Tale, pentru că ea este la fel de reală și pentru noi astăzi, cum a fost și pentru ele în dimineața când a înviat El din morți.

Iartă-ne pentru păcatele și fărădelegile noastre, pentru tot ce am făcut sau am gândit și era greșit. Doamne, Te rugăm să ne ierți pentru toate aceste lucruri. Vino în dimineața aceasta și pecetluiește-ne adânc.

Oh, de multe ori când problemele noastre sunt atât de mari, Tu stai în umbră!

În dimineața aceea, în timp ce se întorcea de la mormânt plângând, Maria a auzit în spatele ei un Glas care a întrebat-o: „De ce plângi?” El era în spatele ei și urmărea ce se întâmpla. O, cum a săltat inima ei de bucurie, când El i-a spus numele, pentru că a știut că Domnul ei Se ridicase din morți!

Doamne, vorbește-ne și nouă în dimineața aceasta și dă-ne Duhul și Cuvântul Tău. Reînnoiește-ne în timp ce vorbim despre profeți și despre alți oamenii care au așteptat acest timp măreț, fiindcă și noi așteptăm marea înviere din zilele din urmă, când Domnul nostru va veni din nou. Până atunci, Doamne, ține-ne sănătoși, fericiți și plini de bucurie și ajută-ne să nu trăim numai cu pâine, ci cu fiecare Cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu ca să ne dea Viața.

Tată, Te rugăm să ne dai aceasta în
Numele Celui care a înviat și ne-a dat siguranța învierii. Amin.

Cu câteva minute în urmă când am
venit pe stradă, am ascultat cum cântau păsărelele și mă gândeam: „Ce zi
măreață de primăvară este astăzi! Cât de aproape este Paștele!” Lunga și
întunecoasa iarnă geroasă a trecut cu viscolul ei, și a sosit soarele cald și
strălucitor care aduce o viață nouă, o nădejde nouă, un anotimp nou, recolte noi,
flori noi. Totul revine la viață! Când oamenii nu aveau Biblia ca s-o poată
citi, puteau ști că există Dumnezeu privind natura și văzând cum moare totul și
apoi revine la viață. Toamna este crucificarea, iar primăvara este învierea,
așa că putem să-L vedem pe Dumnezeu în toate.

Mie îmi place să ies dimineața în
curte și să ascult păsărelele cântând, pe micuțul măcăleandru... Eu le iubesc și
le numesc „micuțul meu radio”.

Voi știți legenda măcăleandrului.

Potrivit legendei, măcăleandru a avut penajul de culoare maro până în vinerea
crucificării când Cineva murea pe cruce părăsit de toți. Nu-L ajuta nimeni, iar
El stătea acolo singur, pironit pe cruce. Dar o micuță păsărică maro încerca
să-L elibereze de pe cruce. Ea zbura de la cuie la coroana cu spini și înapoi
și încerca să le scoată, iar în această încercare și-a murdărit pieptul cu
sânge și astfel de atunci i-a rămas roșu. Gândindu-mă la aceasta, mi-am zis:
„O, Doamne, acesta este genul de scut pe care-l doresc!” Dacă ați observat,
când micuțul măcăleandru se ciugulește sub acel rând de pene roșii, se vede că
sub ele are culoarea maro. Așa sunt colorate celelalte pene, dar „scutul” acela
roșu îl protejează. Aceasta doresc și eu, pentru că oricât de mult încercăm să
fim buni, noi suntem păcătoși.

Scutul acela roșu este tot ce are
nevoie măcăleandru pentru a fi diferit de toate celelalte păsări. Tot ce ne
trebuie nouă pentru a fi diferiți de restul lumii, este micuțul scut roșu al

harului Său.

În dimineața aceasta de Paște am venit aici ca să ne întâlnim și să avem părtășie împreună la răsăritul soarelui. Pentru mine este un mare privilegiu faptul că în ultimii ani am putut veni aici, la Tabernacol, ca să-i botez pe oameni și să le predic învierea Domnului Isus.

Aseară, în timp ce studiam și afară era furtună, m-am gândit care ar fi cuvintele potrivite pe care aș putea să le spun în dimineața aceasta, la acest serviciu de înviere, iar gândurile mele s-au îndreptat spre versetele pe care fratele nostru tocmai le-a citit din **Iov 19**, de la versetul **23** la versetul **27**:

„Oh! Aș vrea ca vorbele mele să fie scrise, să fie scrise într-o carte;

aș vrea să fie săpate cu un priboi de fier și cu plumb în stâncă pe vecie...

Dar știi că Răscumpărătorul meu este viu și că Se va ridica la urmă pe pământ.

Chiar dacă mi se va nimici pielea și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu.

Îl voi vedea și-mi va fi binevoitor; ochii mei Îl vor vedea, și nu ai altuia. Sufletul meu tânjește de dorul acesta înăuntrul meu.”

Pentru astăzi, am ales cuvintele pe care le-a spus Iov: „**Știu că Răscumpărătorul meu este viu!**”

Noi venim aici cu un singur scop, iar acesta este să găsim o nădejde nouă, deoarece știm cu toții că aici pe pământ trăim în întuneric. Nu trebuie să ne imaginăm aceste lucruri sau să ne amuzăm, fiindcă știm cu toții că trăim în umbrele morții. De fiecare dată când auzim o ambulanță, când trecem pe lângă un cimitir, când vedem un spital, fiecare fir de păr cărunt, ne aduce în memorie faptul că suntem un popor condamnat, fie că suntem tineri sau bătrâni. Dar într-o dimineață ca aceasta, noi venim împreună ca să primim o nădejde nouă. Da, eu cred că acesta este un timp minunat pentru a ne gândi la nădejdea pe care ne-a dat-o Dumnezeu și vreau să sădesc în mintea noastră ceva și anume, că nu există nimic care să ne poată distruge până când nu este împlinit scopul Celui care ne-a creat. Nu există nimic să ne poată opri, pentru că noi am fost creați cu un scop.

Biserica aceasta a fost construită aici cu un scop; fundația ei nu a fost săpată, pietrele nu au fost zidite, pereții și acoperișul ei nu au fost ridicate doar pentru a arăta ce putem face noi, ci totul s-a făcut cu un scop. Casa în care locuiți voi nu a fost construită întâmplător, ci a fost făcută pentru a servi unui scop. Mașina cu care ați venit în dimineața aceasta, nu a fost construită doar ca să se vadă dacă poate fi făcută, materialele din ea nu au fost puse în ea ca să fie irosite, ci au fost puse cu un scop, au fost puse pentru a servi unui scop. Hainele pe care le purtați voi nu au fost făcute numai ca să se demonstreze că cineva poate face haine la modă, ci au fost făcute cu un scop. Ceea ce mâncați voi, nu crește pe pământ întâmplător, ci toate cresc cu un scop. Dumnezeu nu a creat copacul doar ca să fie un copac, ci l-a creat cu un scop; și El nu ne-a creat pe mine și pe tine doar pentru a vedea dacă ne poate face, ci ne-a creat cu un scop, ceea ce înseamnă că noi suntem aici cu un scop. Voi nu ați fost creați doar ca să fie mai multe ființe umane, ci sunteți aici pentru că Dumnezeu v-a făcut cu un scop.

Dumnezeu nu v-a pus aici doar ca să mâncați mâncarea pe care a crescut-o El; nu sunteți aici doar pentru a locui în casa făcută de cineva, nici pentru a purta hainele create de cineva, ci sunteți aici cu un anumit scop. Indiferent cât sunteți de mari sau de mici, de importanți sau de neînsemnați, voi sunteți aici pentru a servi unui scop, așa cum degetul meu este pus în trupul meu cu un scop. Unghia de la degetul meu este pusă acolo cu un scop; ochiul și fiecare mădular al trupului nostru este pus la locul lui pentru a servi unui scop. Ele nu au fost puse în trup numai pentru a arăta că sunt acolo, ci fiecare în parte trebuie să servească scopului Său. Acesta este Planul divin al lui Dumnezeu, așa a hotărât El, iar dacă noi suntem aici pentru un scop, înseamnă că nu ne poate distruge nimic până când nu este împlinit scopul pentru care ne-a pus Dumnezeu aici.

Indiferent câte probleme avem, prin câte neazuri trebuie să trecem, toate acestea au un scop.

Să-l luăm de exemplu pe Noe. Biblia spune că avea să vină potopul și a venit. Tot pământul a fost distrus, toată vegetația, totul a fost distrus înafară de Noe și de sămânța pe care a luat-o cu el în arcă, ceea ce dovedește că scopul lui Dumnezeu nu poate fi învins niciodată. Nu este nimic să-L poată învinge! Cât de fericiți ar trebui să fim noi astăzi, odihnindu-ne pe această minunată descoperire a Cuvântului Dumnezeului celui viu care ne spune că nici un lucru prezent sau viitor care s-ar putea întâmpla; nici o boală, nici un neaz, nici moartea, nici un pericol, nimic nu ne poate despărți de scopul Dumnezeului celui viu. Nu există nici un demon, nicio putere, nu există nimic care să poată distruge Planul veșnic și nemuritor pe care Dumnezeul cel Atotputernic l-a făcut la început în gândul Său, ci totul trebuie să se împlinească așa cum a spus El.

Noi vedem că înainte de sosirea zilei în care toată lumea avea să fie distrusă prin potop, Dumnezeu a făcut o pregătire. Cu ce scop? Pentru a împlini Planul Său. El a făcut aceasta în zilele lui Noe și o va face și astăzi. El a făcut aceasta pentru a-Și împlini propriul scop. Astfel, El Își va apăra Biserica, poporul,

pe oamenii aleși mai dinainte pentru marea Sa Împărăție care nu poate fi distrusă de moarte. Noi credem aceasta, iar învierea zidește o Temelie solidă pe care se odihnește nădejdea noastră. Nu este nimic s-o poată distruge.

Așa cum a scris un poet odată:

Oh, ce prevestire a gloriei divine!

Moștenitor al salvării cumpărate de Dumnezeu,

Născut din Duhul Său, spălat în Sângele Său.

Ce asigurare avem pe această Stâncă solidă:

Învierea Iubitului nostru binecuvântat, Domnul Isus.

Nu o poate distruge nimic pentru că a fost semănată acolo și este Sămânța lui Dumnezeu. Scopul lui Dumnezeu este să ne dea binecuvântatul Duh Sfânt; scopul Lui este să ne arate semne și minuni și nu există nimic să-L poată distruge. Chiar dacă se ridică toate puterile iadului împotriva Lui, nu pot să-L biruiască. Noi avem făgăduința veșnică a lui Dumnezeu și chiar dacă se ridică învățături, ism-uri, programe și se întâmplă lucruri care arăta ca și cum Planul Lui este distrus, nu poate să-L distrugă niciodată nimic! Este hotărârea lui Dumnezeu să ne arate că scopul Lui se va realiza indiferent ce piedici va întâmpina. Nu depinde de mine și nu depinde de voi, ci totul depinde de Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care putem să ne odihnim în siguranță pe faptul că Dumnezeu nu va îngădui niciodată ca moștenirea noastră să fie distrusă, pentru că este hotărârea Sa să ne-o dea.

Astăzi ne gândim și la lucrurile care încearcă să distrugă făgăduința lui Hristos pe care o avem. Ne gândim la copiii evrei și la scopul pe care-l avea Dumnezeu cu ei. Cuptorul pregătit pentru ei în Babilon a fost încălzit de șapte ori mai tare, cu scopul clar de a distruge Planul lui Dumnezeu. Tot Babilonul era mândru! Satan era hotărât să distrugă Planul lui Dumnezeu, fiindcă știa că vor fi aruncați în cuptor. Astfel, când a fost încălzit cuptorul, el l-a făcut de șapte ori mai fierbinte pentru a se asigura că va distruge Planul lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu voia să-Și arate puterea, așa că tot Babilonul și tot iadul, nu puteau distruge scopul Lui. Nu, domnilor! Chiar dacă ar fi încălzit cuptorul acela de milioane de ori mai tare, tot n-ar fi putut să distrugă Planul lui Dumnezeu, pentru că El voia să arate că este un Dumnezeu al salvării, al eliberării, un Dumnezeu care poate aduce eliberare oricui vrea și nimic nu poate interveni în Planul Său.

Așadar, pe Șadrac, Meșac și Abed-Nego nu i-a interesat faptul că acel cuptor a fost încălzit de șapte ori mai tare, ci au spus: „Dumnezeul nostru este în stare să ne scape, așa că nu ne vom pleca înaintea chipului tău!” Dumnezeu avea pe cineva care putea să-L slujească, iar puterea Lui nu putea fi învinsă. Focul nu poate învinge scopul Planului lui Dumnezeu. Oh, cât de mult îmi place să spun aceasta în această dimineață! Toate bombele cu hidrogen din lume nu pot împiedica niciodată învierea Bisericii Sale. Toate raționamentele și toată matematica pe care lumea aceasta inteligentă le-a deghizat cu scopul de a face ceva pentru a distruge credința copiilor lui Dumnezeu, nu vor putea face niciodată nimic, deoarece credința aceea va trăi întotdeauna.

Voia lui Dumnezeu a fost să ne arate că El avea putere peste animalele sălbatice.

Odată, au fost puși niște lei într-o groapă. I-au înfometat atât de tare încât ar fi putut să sfâșie o persoană dintr-o mușcătură, iar diavolul se gândea: „Cu siguranță, voi putea să-l distrug pe

profetul Daniel!" Dar Daniel a hotărât în inima lui că va face voia lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu i-a pus aceasta în inimă. Vedeți? Înainte ca Daniel să poată avea această dorință, trebuie să fie Ceva care putea crea această dorință în inima lui. Înainte ca el să poată avea acea dorință, trebuie să fie Ceva care să-i spună că există un Dumnezeu care poate aduce izbăvirea. Oh, cum coincide aceasta cu credința vie a Dumnezeului celui viu în Biserica Sa! În inima noastră este Ceva care ne spune că există un Tărâm care se află dincolo de Râu. Eu nu pot pune degetul pe acel Pământ și nici un om nu poate face aceasta, dar în noi este Ceva care ne spune că scopul Lui cu noi nu este mormântul. Astfel, când El a spus: „...căci țărână ești și în țărână te vei întoarce,” nu s-a referit la suflet, ci la trup. (Geneza 3.19). În noi există Ceva, un Foc care arde, o Lumină care a fost aprinsă de Dumnezeu și nici un vânt nu o poate stinge. Nu există nici o răceală aruncată în adunare, nici o indiferență a oamenilor și nici o persecuție din partea lumii, care să poată stinge Flacăra aprinsă de Dumnezeu, deoarece este voia lui Dumnezeu ca Torța aprinsă a libertății să ardă până la venirea Domnului. Nici o putere nu o poate stinge, ci o vor face să ardă tot mai tare deoarece, s-a dovedit că prigoanele prin care a trecut Biserica de-a lungul anilor, au întărit-o și mai mult.

Daniel nu a știut cum va proceda Dumnezeu, nu a știut dacă îl va scăpa, dar a știut că El o poate face, fiindcă în interiorul lui era Ceva care îi spunea aceasta... Vedeți, Dumnezeu avea un scop și totul lucra pentru scopul acela.

Astăzi, indiferent cât părem de nepăsători uneori și cât de ciudat par să mergă lucrurile, sau cum ajunge biserica într-o anumită stare, în toate este scopul divin al lui Dumnezeu care vrea să ne modeleze și să ne facă asemenea Lui. Cine știe cum să prelucreze materialul mai bine decât Creatorul? Leii nu au putut să-l mănânce pe profet pentru că Dumnezeu a trimis acolo un înger. El a avut acolo un înger, ca să-l ocrotească pe profet, pentru că Dumnezeu avea un scop cu el: El voia să-i arate acelui rege individualist, mâna Sa puternică și scopul Său.

Eu cred că aceasta se întâmplă și astăzi; cred că Dumnezeu își pregătește un popor prin care își poate arăta mâna puternică, pentru a-și împlini scopul Său măreț. Oh, în dimineața aceasta sunt atât de bucuros pentru că El trăiește în inima mea și nu este un Dumnezeu mort! El este un Dumnezeu viu.

Ieri am fost la frizer și un tânăr mi-a tuns părul la magazinul fratelui Egan. Stăteam acolo cu capul plecat, pentru că eram foarte obosit. Întâlnirile mele fuseseră foarte lungi, iar dimineața încerc să mă retrag pentru puțină odihnă înainte de începerea următorului serviciu. Eram atât de obosit încât mă gândeam că inima mea va înceta să mai bată.

În timp ce stăteam acolo, dintr-o dată am auzit foarte mulți oameni vorbind și se părea că sunt în spațiu. „Am avut un atac de cord?” m-am întrebat nedumerit. Plecam din scaunul acela de frizer, așa că m-am gândit: „Oare chiar s-a întâmplat așa?” Îmi simțeam mâinile înțepenite, iar inima părea că încetase să mai bată. „Oh”, mi-am zis, „Evanghelia trebuie predicată, așa că nu există nici o putere care să mă poată lua până când nu este împlinit scopul lui Dumnezeu!”

Nu există nimic, nici măcar un lucru, care să mă poată răni până când nu este împlinit scopul lui Dumnezeu cu mine. Iar când acesta este îndeplinit, vreau să mă duc în voia Sa. Când termină El, am terminat și eu; când El a terminat cu mine, eu am terminat cu viața. Când El a terminat cu voi, ați terminat și voi. Atunci ce face diferența? Dumnezeu care ține totul în mâinile Sale. Astfel, indiferent cât suntem de tineri sau de bătrâni, noi nu știm când este îndeplinit și terminat Planul lui Dumnezeu cu noi. Uneori, Dumnezeu ia copilași pentru a arăta că El le poate conduce sufletele micuțe. Tot ce face El este cu un scop. Biblia spune că nici măcar o vrăbie nu poate cădea din zbor fără ca El să știe aceasta. Totul se desfășoară conform Planului Său, la timpul și ceasul potrivit. Totul este Planul Său divin și nimic nu-l poate distruge.

Aceasta a fost o asigurare pentru Avraam, după ce L-a găsit pe Dumnezeu și a știut că El avea un scop în viața lui și anume: să aducă un fiu prin el și soția sa, Sara. Iar prin acest fiu, prin Isaac, avea să vină Domnul Isus. Pentru aceasta, Dumnezeu i-a ales pe Avraam și pe Sara și avea să-i facă un neam mare. Și încă ceva: pentru a-l aduce pe acest fiu, Dumnezeu a ales cele mai nepotrivite persoane.

Cât de ciudat Se poartă Dumnezeu și cât de neînțelese sunt căile Lui! După gândirea noastră, dacă El a vrut să aducă un copil în lume, ar fi trebuit să aleagă o femeie fertilă și un bărbat care nu era steril. Biblia spune că Avraam și Sara erau căsătoriți de mulți ani, iar ea era stearpă, deci nu putea naște copii.

Așadar, ar fi fost logic ca El să ia o tânără fertilă, ca să nască acest copil, dar lui Dumnezeu îi place să-Și arate harul Său. Lui Dumnezeu Îi place să ia ceva care este nimic și să facă ceva măreț, pentru că El este Creatorul. De aceea ne-a luat pe mine și pe tine. Noi nu am fost ceva din care El ar fi putut să facă copiii Săi, ci eram nenorociți, miserabili, pierduți, orbi și neroditori. Din astfel de oameni a făcut El copiii Săi scumpi și este voia Lui să facă aceasta.

Spun încă o dată că ar fi fost logic ca Dumnezeu să aleagă o tânără și un tânăr ca să facă aceasta, doi tineri proaspăt căsătoriți cărora să le spună: „Veți avea un fiu și acela va fi Isaac al Meu!” Dar Dumnezeu a ales un bărbat de șaptezeci și cinci de ani și o femeie de șaiszeci și cinci de ani pentru a îndeplini scopul Său. Prin aceasta voia să vă arate că indiferent dacă sunteți tineri sau bătrâni, Dumnezeu poate și va face voia Sa. Cu siguranță.

Avraam a primit făgăduința lui Dumnezeu când avea șaptezeci și cinci de ani și el i-a spus-o Sarei. Dar diavolul a spus: „Știți ceva? Voi întârzia împlinirea acestei făgăduințe un timp. O voi ține pe loc până când vor deveni atât de bătrâni încât își vor pierde credința și vor ști

că este imposibil să se mai poată împlini. Dacă ei tremură deja la șaptezeci și cinci de ani, voi mai întârzia puțin lucrurile!” Și a ținut-o departe până când cei doi au ajuns atât de bătrâni încât umerii li s-au lăsat și amândoi erau uscați. Dar aceasta avea să ne arate că nimic nu poate birui scopul lui Dumnezeu. Nici măcar moartea nu îl poate birui. Avraam era aproape mort, iar pântecul Sarei era mort de patruzeci sau cincizeci de ani, dar nimic nu a putut zădărnici și opri împlinirea scopului lui Dumnezeu.

Trupul ei era bătrân și zbârcit, și izvoarele de lapte uscate, iar inima îi era atât de slăbită încât nu putea trece printr-o naștere. Dar Dumnezeu ne-a arătat prin ea că scopul Lui nu poate fi biruit. El a schimbat-o pe Sara și a făcut-o o femeie tânără, și la fel l-a întinerit și pe Avraam care avea o sută de ani. Oricât ar putea părea de irațional, Dumnezeu a dat o făgăduință, iar Avraam nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu prin necredință, ci a fost puternic și l-a lăudat pe Dumnezeu deoarece a crezut că El este în stare să facă ceea ce a făgăduit.

Atunci ce suntem noi în dimineața aceasta? Noi suntem copiii făgăduinței Sale. Fiind morți în Hristos, noi suntem sămânța lui Avraam și moștenitori împreună cu el ai făgăduinței date lui. Astfel, indiferent cât de multă boală vine, ce fel de moarte murim, prin câtă sărăcie trecem, scopul lui Dumnezeu nu poate fi învins. *„...pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi.”* (Ioan 14.19). Aceasta este nădejdea noastră.

Eu știu că astăzi, când este ziua mea, îmbătrânesc. Mă privesc în oglindă și îmi dau seama că băiatul care a construit acest Tabernacol nu mai există, ci devine un bărbat în vârstă, cu umerii lăsați, cu barba tot mai albă și cu tot mai puțin păr. Dar nimic nu poate birui scopul lui Dumnezeu, de aceea, mă odihnesc asigurat pe făgăduința Sa. *„...pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi.”*

Mă alătur bătrânului Iov care a

spus: „Eu știu că Răscumpărătorul meu este viu și că în zilele din urmă, El Se va arăta pe pământ.” Dumnezeu are un scop, iar eu trebuie să-i slujesc acestui scop. Toată viața mea trebuie adusă în voia și în Planul lui Dumnezeu, aceasta fiind valabil pentru fiecare dintre noi.

Bătrânul Avraam a putut să-L vadă pe Cel ce era nevăzut pentru că știa scopul lui Dumnezeu, știa că Dumnezeu i-a dat o făgăduință. Indiferent cât de contrar părea totul, Dumnezeu i-a dat lui Avraam o făgăduință și El Și-a ținut promisiunea Sa. A făcut-o față de Avraam, a făcut-o față de toți copiii Săi și o va face și față de voi.

Moise era învățat în toată înțelepciunea egiptenilor când a aflat că Dumnezeu avea un scop în viața lui. Iochebed, mama sa, l-a luat pe scumpul ei copilăș, un băiețel dulce, l-a pus într-o „arcă” și i-a dat drumul pe Nil, unde crocodilii se îngrășau cu copilașii evrei aruncați de egipteni pentru a fi mâncați de ei. Astfel, ea și-a luat copilășul și l-a pus exact în ghearele morții știind că planul lui Dumnezeu nu putea fi biruit.

„Dumnezeule al lui Avraam, ai grijă de copilășul meu și folosește-l în scopul pentru care l-ai adus în lume.” Astfel, nu era destulă apă în Nil ca să-l poată îneca și nu erau destui crocodili în lume ca să-l înghită, deoarece Moise era alesul lui Dumnezeu. Așa cum a fost Moise alesul lui Dumnezeu pentru acel scop, noi suntem aleșii lui Dumnezeu de astăzi și credem în învierea Domnului Isus. Nu există bombe, nu există iad sau altceva care să poată distruge scopul lui Dumnezeu, fiindcă noi trebuie să mergem la înviere. Aceasta este făgăduința dată de Dumnezeu, este Planul lui Dumnezeu.

Când a împlinit patruzeci de ani, Moise era un bărbat de vârstă mijlocie și fusese instruit într-o școală... dar Dumnezeu are uneori o cale atât de ciudată pentru a-Și împlini făgăduințele date. Cum l-a luat pe Moise, l-a dus în spatele deșertului și l-a lăsat să audă

țipetele copiilor lui Israel din pricina asupririi și a jafului la care erau supuși. Era singur în deșert și auzea vuietul vântului care bătea, vedea scorpionii și cobrele, fiindcă era singur în sălbăticie și era aproape să moară... Dar nu există nimic să poată birui scopul lui Dumnezeu. Dumnezeu l-a izbăvit, iar el trebuia să facă ceea ce-i spunea Dumnezeu, pentru că scopul lui Dumnezeu nu putea fi biruit.

Personajul nostru din dimineața aceasta, Iov, era în cea mai adâncă nenorocire a vieții sale: toate bogățiile i-au fost luate, copiii lui erau morți și trupul îi era plin de bube, așa că era în cea mai mare nenorocire prin care trecuse vreodată; stătea pe o grămadă de cenușă și își scărpină bubele cu un ciob, în timp ce soția lui îi zicea: „*De ce nu-L blestemi pe Dumnezeu și să mori?*” De șapte zile, membrii bisericii sale îi întorseseră spatele și îl acuzau deși ar fi trebuit să-l mângâie. Toți îl acuzau că a păcătuit în ascuns și spuneau că din cauza aceasta a venit nenorocirea peste el. Dar în greul acela a trăit acel ceas măreț al vieții, când Dumnezeu l-a luat și l-a dus pe Pământul sfânt, acolo unde îl duce pe fiecare credincios, la o experiență în spatele pustiei, așa cum a făcut și cu Moise; în micuța odăiță tainică unde v-a dus și pe voi.

Dumnezeu are un scop, un loc și un timp, iar când l-a avut pe Iov în acea stare, l-a dus pe Pământurile sfinte pentru că avea să-i descopere ceva veșnic. Pe acele Pământuri sfinte, trebuie să-l ducă pe fiecare copil al Său, în acele locuri unde nu poate veni nici un diavol.

Acest lucru nu poate fi explicat de nici un profesor. El vă va duce acolo și vă va da o experiență pe care nu o veți uita niciodată cât timp veți trăi. Indiferent cât de împotriviți vor deveni mama, tata, soțul sau soția voastră... pentru fiecare credincios adevărat există un punct în care îl întâlnește Dumnezeu. Niciunul nu este lăsat pe dinafară. Fiecare credincios îl trăiește. Fiecare persoană care este născută în Împărăția lui Dumnezeu știe acel punct, acel minut, acel ceas în care Dumnezeu l-a luat și l-a dus. Și acolo, pe acele Pământuri sfinte, în prezența Rugului

aprins care nu se mistuia, El i-a făcut ceva acelui credincios, așa că nu poate fi clintit de nimic din lumea aceasta.

„Pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile Locuinței morților nu o vor birui.” (Matei 16.18).

Pe „această piatră”, pe descoperirea spirituală a lui Isus Hristos Cel înviat; pe această piatră.

În necazul prin care a trecut, Iov a pierdut totul. Soția lui s-a întors împotriva lui și îl acuza, și la fel au făcut prietenii și credincioșii săi, pentru că aveau numai o teologie. Toți s-au întors împotriva lui, dar Dumnezeu a spus: „Vino aici, Iov, căci îți voi da ceva, băiete! Voi pune în tine ceva ce nu vor putea scoate nici toți diavolii din iad. Toți profesorii din lume pot să te acuze de una sau de alta, dar această experiență nu se va depărta de tine.”

Știți ce a făcut Domnul? A ridicat numai puțin Perdeaua și a spus: „Iov, privește Dincolo!” Ce a văzut acolo? Ce credeți că a văzut Iov? A văzut pentru prima dată în viața sa, Paștele, iar când L-a văzut a strigat: „Știu că Răscumpărătorul meu este viu!” Oh, ce loc binecuvântat în care să fii dus!

Dumnezeu ridică Perdeaua și fiecare om care este ales de Dumnezeu, fiecare femeie și fiecare copil vine în acel punct, pe acele Pământuri sfinte unde Îl poate vedea în puterea învierii Sale. Voi știți că El trăiește! Și atunci putem striga ca Iov:

„Eu știu că Răscumpărătorul meu este viu și că Se va ridica la urmă pe pământ.”

Chiar dacă mi se va

nimici pielea și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu.”

(Iov 19.25-26). Această primă vedere a Paștelui l-a făcut pe profet să strige! Tunetele bubuiau și trăsnetele luminau cerul, iar el a văzut Paștele pentru prima dată.

Când l-a văzut? Nu când avea cele mai îngrijite

haine pe el, nu când părul îi era aranjat cu mare grijă, nu când se bucura de cele mai mari bogății ale sale, ci atunci când era în necaz. Când era în necaz, în ceasul când era aproape de moarte, a văzut paștele. Atunci a văzut prima înviere.

Oh, se aseamănă cu mine și cu tine! Când stăm undeva

la altar, când suntem pe moarte și spunem: „Doamne, fă ceva pentru mine!”,

Dumnezeu ridică perdeaua și vedem Paștele. Atunci vedem Paștele, dar nu așa cum

îl vede teologia. Pentru noi, Paștele nu înseamnă a purta haine noi, nici iepurași și ouă vopsite, ci înseamnă puterea învierii Domnului Isus Hristos.

Acela a fost adevăratul Paști, iar când a strigat,

Dumnezeu i-a răspuns cu foc.

Același lucru a fost și pentru David când a fost

respins și alungat, după ce a păcătuit și a comis acea crimă oribilă, când a

fost pedepsit și fiul lui, bucuria inimii lui, a fost luat. David, profetul și

împăratul lui Israel, a plâns pentru că vedea că îmbătrânește și știa că

trebuie să se întoarcă în țărâna pământului. El a spus:

„...trupul mi se

odihnește în liniște.

Căci nu vei lăsa

sufletul meu în Locuința morților, nu vei îngădui ca preaiubitul Tău să vadă putrezirea.” (Psalmul 16.9-10). Aceasta s-a întâmplat când David era în cea mai rea perioadă a vieții sale; când era trist și abătut, când ceasul morții sale era aproape. Atunci a ridicat Dumnezeu perdeaua și i-a zis: „Privește aici, David!”, iar el a privit și a spus: „...trupul mi se odihnește în liniște.

Căci nu vei lăsa

sufletul meu în Locuința morților, nu vei îngădui ca preaiubitul Tău să vadă putrezirea.”

Oh, aceasta se întâmplă

în ceasul cel mai greu, în acele ore critice! Atunci vedem învierea. Acela este timpul când Îi place lui Dumnezeu să-Și arate harul Său. Acela este timpul când Îi place să-Și aline copilașii.

Cel mai întunecos timp

pe care l-a văzut lumea vreodată , a fost vinerea crucificării Sale. Totul a fost scris, toate speranțele lor au fost scrise pe hârtie, iar acolo era Domnul Vieții care murea pe Calvar. Acela a fost ceasul cel mai întunecos pe care l-a văzut lumea vreodată.

Dar Paștele a adus cel

mai luminos ceas pe care l-a văzut lumea vreodată, pentru că toate superstițiile, toate îndoielile, toate temerile au fost îndepărtate când Dumnezeu L-a ridicat din morți.

De ce a fost întuneric?

Ce a cauzat întunericul? Să privim puțin aceasta. De ce cântă păsările primăvara? De ce micuțele narcise înfloresc de Paști? De ce apare înflorirea? Pentru că vine vara. De ce luna februarie este considerată cea mai rea lună pe

care o avem? Iarna a ținut câteva luni bune, iar februarie este ultima ei răbufnire, după care se retrage și face loc vieții. Moartea a avut ultima ei răbufnire, iar acum trebuie să se retragă și să lase viața să-și ocupe locul.

De ce este întuneric

înainte a veni ziua? Este întunericul de dinaintea zilei. Oamenii de știință spun că lumina vine, presează întunericul și se instalează pentru că răsare soarele. Lumina sa presează întunericul care are ultima sa răbufnire. Nu mai poate sta acolo, întunericul nu poate sta niciodată în prezența luminii. Nu poate, pentru că lumina este de zece milioane de ori mai puternică decât întunericul. Așadar, lumina și întunericul nu pot locui împreună ci, atunci când începe să se ridice lumina, întunericul devine slab și se retrage. Este ca și cum ai pune cerneală într-o găleată plină cu înălbitor. Toată negreala cernelei dispare și devine incoloră ca apa.

Oh, așa este și cu

păcatul! Când este pus în Sângele Salvatorului, nu mai există, nu mai este. Nu-i de mirare că El a spus că este aruncat în Marea Uitării, care este „cada” Înălbitorului lui Dumnezeu. În clipa când păcatul este aruncat acolo, nu mai poate fi găsit niciodată, se dezintegrează, nu mai există. Aceasta se întâmplă când vedem adevărata înviere și prețul care a fost plătit pentru ea.

Întunericul se adună

împreună pentru că va dispărea în curând; de îndată ce vine lumina, nu mai poate fi găsit nicăieri. Unde merge? Ce s-a întâmplat cu noaptea neagră care era în jurul tabernacolului cu câteva ore în urmă? A dispărut pentru că acum strălucește soarele. Unde s-a dus? Unde s-a ridicat sau unde s-a dus în jos?

Înainte, omul trebuia să

nădărduiască pentru că nu fusese nici o înviere, dar Paștele a produs învierea. Astfel, acum nu mai există întuneric, ci este Lumină, iar noi pășim în această Lumină minunată care a venit atunci când picăturile milei au căzut și au strălucit. Strălucește în jurul nostru zi de zi și noapte de noapte, Isus,

Lumina lumii.

Noaptea presează de
aceea, haideți s-o punem acum la nivel național.

Acesta este cel mai
întunecos ceas pe care l-a văzut lumea vreodată. Chiar și natura tremură pentru
că întregul pământ poate ajunge pulbere într-o clipă. Ce s-ar întâmpla dacă ar
exploda aceste bombe cu hidrogen, cu oxigen sau aceste bombe atomice? Fiecare
copac, fiecare fir de iarbă, fiecare ramură, fiecare om, totul s-ar dezintegra
și s-ar întoarce în starea de acizi. Vedeți de ce tremură toată lumea? Bombele
sunt pregătite și totul pare să fie stabilit pentru timpul hotărât, dar dacă
întunericul și-a planificat o vreme, cu atât mai mult are și Lumina planificată
vremea ei!

Ce face ca acum să fie
atât de întuneric? Ce provoacă aceasta? Biserica nu mai are părtășie, iar noi
ne agităm: „Eu sunt metodist!”, „Eu sunt prezbiterian!”, „Eu sunt
pentecostal!”, „Eu sunt din Biserica lui Dumnezeu!”, „Eu sunt din Adunarea lui
Dumnezeu!” Oh, nu puteți vedea, copilașilor? Dacă aceasta este tot ce avem,
dacă acesta este singurul lucru pe care stăm, suntem cei mai nenorociți oameni
din lume.

Sunt atât de bucuros
pentru locul acela sfânt de pe strada Ohio unde, într-o seară fierbinte,
Dumnezeu a venit și a ridicat perdeaua. Atunci, metodiștii, bapțiștii,
prezbiterienii, pentecostalii și toți ceilalți au dispărut pentru că am văzut
Paștele. L-am văzut pe Isus ca Salvator al meu; L-am văzut ca Viața înviată.

*„Eu sunt învierea și viața. Cine
crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi.*

*Și oricine trăiește și crede în
Mine nu va muri niciodată.” (Ioan 11.25-26).*

Eu Îl văd ca singurul Împărat și
Salvator, Singurul care mă poate ajuta, singurul Dătător al Vieții veșnice,
Singurul care poate vindeca boala mea, care îmi poate lua bolile și mă poate
învia în zilele din urmă. El m-a lăsat să privesc dincolo de perdea, iar eu
L-am văzut pe El, Învierea. Atunci m-am alăturat lui Iov și am spus: *„Știu
că Răscumpărătorul meu este viu.”*

Atunci nu mai există metodiști,
baptiști, prezbiterieni, penticostali, ci Răscumpărătorul meu va trăi la fel.

Voi spuneți: „Păi, aceasta este
calea aceasta, iar aceea este altă cale! Dacă nu faci aceasta, dacă nu faci
cealaltă...” Eu știu mai bine pentru că am privit dincolo de perdeaua timpului.
Am fost pe Pământul sfânt cu fiecare credincios de aici. Nici un diavol nu
poate merge acolo și nu există nici un doctor și nici o teologie care să poată
explica aceasta. El m-a vindecat când am fost bolnav și m-a salvat când am fost
pierdut; El trăiește pentru totdeauna.

Întrebați-mă cum știu că El
trăiește. El trăiește în inima mea; El nu este mort, ci a înviat din morți, iar
întunericul acesta mare care se mișcă peste pământ, nu este nimic, ci doar
arată că Lumina îl presează în jos.

Când moartea este atât de aproape
încât poate veni într-o oră... lumea și-ar putea întâlni sfârșitul într-o oră. Ce
arată faptul că moartea este atât de aproape? Că vine Viața. Învierea, Paștele
este aici și toți copiii lui Dumnezeu, presează. Îngerii vin jos; marele Duh
Sfânt vine înăuntru; întunericul are ultima răbufnire pentru că Lumina va fi
aici în curând. Vine Hristos, Bucuria și Nădejdea epocilor, o înviere adevărată

pentru toți credincioșii, pentru că noi avem parte cu El în învierea Sa, așa cum am avut parte cu El în suferința Sa.

„Dacă răbdăm, vom și împărăți împreună cu El.”

Oh, atunci trebuie să
fiu dus în cer pe un pat de flori în timp ce alții au suferit, au navigat pe
ape sângerii și au luptat ca să câștige premiul? Nicidecum! Dacă vreau să
domnesc,
trebuie să lupt la fel ca ei.

„Mărește-mi curajul,
Doamne!” Aceasta este rugăciunea mea. Oh, nu trebuie să merg ca un laș; nu
trebuie să trăiesc zilnic cu capul plecat ca și cum ar fi ceva groaznic. Când
mă uit la lume, la tot întunericul în care se află, la trăirea ei, trebuie
să-mi ridic capul și să merg cu El printre vulturi, știind că eu Îl cunosc în
puterea învierii Sale, și pentru că trăiește El, vom trăi și noi și pentru că a
înviat El, voi învia și eu, și la fel voi. Aceasta este ceea ce înseamnă
Paștele pentru credincios.

În timpul Primului

Război Mondial au folosit gaze ucigașe, ca iperita (Substanță toxică ce
produce beșicarea pielii, cu aspect de lichid uleios, folosită ca armă chimică
în Primul Război Mondial) și acidul clorhidric, care distrugeau totul: copacii,
frunzele, iarba. Oriunde era aruncată iperita, ardea totul.

În dimineața de Paști, un preot mergea printre corturile în care zăceau cei
răniți și muribunzii. Toți erau extenuați pentru că fuseseră multă vreme pe
front. O soră medicală avea un buchet de trandafiri și mergea de la pat la pat
și îi dădea fiecărui soldat rănit câte un trandafir... pentru că era ziua de
Paști. Ce era Paștele pentru ei? Peste tot zburau avioane și cădeau bombe, dar
sora aceea mergea pe la fiecare pat, dădea fiecărui băiat câte un trandafir și

Îi spunea: „Dumnezeu să te binecuvânteze! Dumnezeu să te binecuvânteze, frate.” Soldații luau trandafirul și strigau deoarece știau că a crescut într-o lume de care aparțineau și ei.

Frate, în dimineața aceasta noi trăim într-o lume plină de gaze periculoase; suntem într-o lume în care s-au ridicat tot felul de doctrine care spun că nu există înviere, că nu există vindecare divină, că nu există aceasta, că nu există cealaltă. Dar acum nu vine o soră de la Crucea Roșie, ci Duhul Sfânt vine din când în când și ne duce pe Tărâmurile sfinte ale harului lui Dumnezeu și toarnă în inimile noastre o mărturie mică de pe Tărâmul de dincolo de Râu.

Preotul mi-a spus:

„Prietene predicator, am stat acolo și am plâns multă vreme... Unul dintre băieți se pregătea să meargă cu motocicletă la liniile din față, în La Salle, Lorraine. Mergea acolo într-un fel de recunoaștere, așa că i-am zis:

„Sergent, pot merge cu tine?”

„Sigur că da, preotule, vino!”, mi-a răspuns el.

Am mers cu el, povestea preotul, până când am ieșit din pustiul acela alburiu unde nu mai creștea nici măcar un fir de iarbă, iar în timp ce el își pregătea aparatul ca să transmită mesajul, eu m-am plimbat puțin pe acolo gândindu-mă: „Oh, pe pământul acesta pe care bombele au distrus toate clădirile și copacii au fost doborâți, nu există Paști! Nu a mai rămas nici măcar un fir de iarbă!”

O, Doamne, acesta este tabloul lumii de astăzi în care păcatul și-a îndeplinit scopul!

Și el a continuat: „În timp ce umblam pe acolo, privirea mi-a fost atrasă de o anumită piatră. M-am dus lângă ea și am zis: „Doamne, vrei să stau lângă piatra aceasta dintr-un anumit motiv?” Apoi am ridicat piatra, iar când am făcut aceasta, am văzut un crin micuț care avea capul ieșit afară. Fusese protejat de piatra aceea și nu fusese atins de nimic. Gazele otrăvitoare nu l-au deranjat deloc pentru că era ascuns sub stâncă!”

Oh, eu știu că Răscumpărătorul meu trăiește! O, Doamne, indiferent ce spune lumea, ascunde-mă în Stânca veacurilor! Iar după ce vor trece toate furtunile, lasă-mă să-mi ridic capul din nou la viață. „Pentru că El trăiește, vom trăi și noi!”

Ce pot spune credincioșii care au fost pe Tărâmul de dincolo și au fost martori la aceste lucruri? *„Știu că Răscumpărătorul meu trăiește!”*

Lumea, cei ce merg în dimineața aceasta la biserică, mulți dintre ei doar pentru a-și etala hainele noi sau pentru a arăta altora pălăria nouă pe care o au, nu vor mai fi văzuți până la următorul Paști. Ei vor merge afară pentru a trăi ca lumea și astfel își vor arăta neseriozitatea. Mulți dintre ei merg la biserică pentru a-și ascunde păcatele. Ei aparțin de o organizație mare și spun: „Sunt Cutare și Cutare! Aparțin de cutare și cutare...”, pentru că aceasta este tot ce știu, aceasta este tot ce cred.

Oh, dar prin harul lui Dumnezeu, în dimineața aceasta noi am stat în locul în care a stat și Moise! Am stat în locul în care a stat Iov. Am stat în locul în care a stat David și am strigat: *„Știu că Răscumpărătorul meu este viu și că în zilele din urmă Se va ridica pe acest pământ.”*

Chiar dacă mi se va nimici pielea și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu.

Îl voi vedea și-mi va fi binevoitor; ochii mei Îl vor vedea, și nu ai altuia.”

Nu am adus nimic în lumea aceasta care este plină de neseriozitate și de mândrie, și cu siguranță nu vom duce nimic din ea. Domnul a dat, Domnul a luat. Bindecuvântat să fie Numele Domnului. Iov știa ceva când a spus aceste cuvinte, de aceea a zis: „*Răscumpărătorul meu trăiește.*” El nu a spus: „*Va trăi*”, ci a spus: „*Răscumpărătorul meu trăiește.*”, iar cuvintele lui vor dăinui pentru totdeauna: „*El trăiește!*” Și pentru că Isus a spus: „*Pentru că Eu trăiesc și voi veți trăi...*”, să ne plecăm capetele pentru un moment și să încheiem acest serviciu în rugăciune.

Oh, prietene sărman, dacă nu ai ajuns încă în acest loc... poate ziceți: „Am fost de multe ori, aici la tabernacol, frate Branham!” Este minunat și apreciez aceasta.

„Oh, am fost și la alte biserici și am auzit mulți predicatori vorbind.” Și aceasta este minunat.

„Citesc Biblia.” Este foarte bine, dar ai fost în Locul acela de după perdea? Ai fost în Locul acela sfânt? Ai trăit în inima ta acea experiență încât să știi că Paștele nu este doar o poveste, să știi că Paștele nu este o ficțiune cu ouă roșii și iepurași, ci este dovada învierii Lui? Știi că El trăiește? Și pentru că El trăiește, trăiești și tu! Dacă nu ai avut această experiență, în dimineața aceasta este cel mai bun timp în care Îl poți lăsa pe Dumnezeu să ridice perdeaua. Isus Hristos trăiește, iar în dimineața aceasta este pe acest pământ. Astăzi este

Salvatorul nostru, dar mâine poate fi Judecătorul tău.

Dacă n-ai avut încă acea experiență cu El, n-ai vrea să ridici mâna și să spui: „Doamne, ai milă de mine pentru că acum cred.”?

Persoana de acolo din spate, cea care ține mâna sus. Dumnezeu să te binecuvânteze, domnule.

Alții? Ridicați mâinile!

Cei care sunteți prezenți aici și care nu ați trăit această experiență, vreți să ridicați mâna și să spuneți: „Doamne, în dimineața aceasta, Te rog să mă duci în Locul acela unde se va întâmpla ceva în inima mea. Tot timpul am avut căderi și urcușuri și nu pot avea echilibru, de aceea, Te rog să îngădui ca acesta să fie un Paști adevărat și pentru mine. Doamne, du-mă în locul acela din spatele pustiei, modelează-mi inima și dă-mi acel Pământ sfânt pe care să stau și unde nici un demon și nimic altceva sau altcineva, nu poate să-mi mai spună nimic... fiindcă știu că ești real. Ajută-mă să privesc dincolo de perdeaua timpului, fiindcă de aceea am venit în dimineața aceasta aici. L-am auzit pe acest predicator vorbind despre acest lucru și doresc să mi-l descoperi și mie.”

Vreți să ridicați mâinile?

Dumnezeu să te binecuvânteze, doamnă. Dumnezeu să te binecuvânteze, tinere. Dumnezeu să fie cu tine.

Aici, în partea stângă

este cineva care vrea să spună: „Dumnezeule, ai milă și de mine, acum!”?

Dumnezeu să te
binecuvânteze, tânără.

Spuneți: „Sunt bolnav și
obosit și doresc să-L văd pe Isus. Vreau să aud clopotele veșniciei sunând
dulce. Doamne, îngăduie-mi să privesc dincolo de perdeaua timpului, fiindcă
aceasta mi-ar lumina calea și mi-ar îndepărta toate temerile. Lasă-mă să
privesc puțin și să-L văd pe Isus cel înviat!”

Mai este cineva înainte
de a încheia prin rugăciune? Fiți sinceri, ridicați mâna și spuneți: „Frate
Branham, n-am fost niciodată martor la un botez al Duhului Sfânt.”

Despre aceasta vorbesc
eu, pentru că singurul fel în care puteți deveni moștenitori ai făgăduinței
este prin botezul Duhului Sfânt. Aceasta este nașterea voastră, acela este
Pământul vostru sfânt.

Dumnezeu să te
binecuvânteze, doamnă. Dumnezeu să te binecuvânteze, fiule. Dumnezeu să te
binecuvânteze, domnule. Dumnezeu să te binecuvânteze, doamnă. Dumnezeu să
te
binecuvânteze acolo în spate. Așa este. Dumnezeu să te binecuvânteze,
predicatorule. Dumnezeu să te binecuvânteze, tinere.

Doamne, lasă-mă să
privesc dincolo de perdeaua timpului. Lasă-mă să privesc dincolo de perdeaua
suferinței și a fricii și să aud dulcele sunet al clopotelor veșniciei, fiindcă
aceasta ar lumina calea înaintea mea și ar îndepărta frica. Doamne, lasă-mă să

privesc dincolo de perdeaua timpului! (Fratele Branham cântă).

Am văzut zece sau douăsprezece mâini ridicate, dar simt că sunt mai multe. Oh, de ce nu vreți să ridicați mâinile în dimineața aceasta de Paști și să spuneți: „Iată-mă, Doamne! Când se va deschide bazinul, la ora unsprezece, voi fi acolo. Mă voi lăsa botezat ca să fiu ridicat în noua Viață câștigată pentru mine și să pot merge cu Tine.

Doamne, vreau să privesc dincolo de perdeaua timpului și să am o experiență chiar în dimineața aceasta de Paști, ca să pot spune oricând în viață: „Într-o dimineață, în timp ce stăteam într-un tabernacol din cărămizi vechi, Dumnezeu a ridicat perdeaua și am privit dincolo. Atunci am văzut că biserica mea nu însemna mult; am văzut că nimic de pe pământ nu însemna foarte mult pentru mine, iar atunci am vândut tot ce aveam și am cumpărat Mărgăritarul de mare preț. L-am acceptat pe Isus Hristos ca Salvator al meu, iar acum îmi ridic mâinile spre Tine, Doamne Dumnezeule, și Te rog să fii îndurător cu mine, pentru că vreau să privesc dincolo de perdeaua timpului.”

Mai este ceva înainte de a încheia?

Doamne scump, acesta este un moment solemn, în care ne bucurăm de binecuvântări. Ne-am bucurat de Cuvânt; ne-am bucurat mai mult decât am putea explica, în prezența Duhului Sfânt care ne-a dat această asigurare măreață că am trecut de la moarte la viață.

Doamne, mulți dintre cei prezenți aici și-au ridicat mâinile. Este un moment solemn. Poate că ei au fost instruiți într-o școală religioasă, poate au ars lumânări, poate au făcut

rugăciuni, poate s-au alăturat unei denominațiuni, poate au fost scufundați într-un anumit fel, poate li s-a turnat apă pe cap sau au fost stropiți. Poate au învățat așa-zisul „Crez apostolic” și au trăit într-un ritual de rutină, dar nu au ajuns niciodată pe acele Pământuri sfinte, nu au ajuns niciodată la acea experiență, cum s-a întâmplat cu Iov, cu Moise, cu Avraam și cu toți copiii Tăi. Ei n-au ajuns în acel punct ca și apostolii care au alergat în dimineața aceea la mormânt și au aflat că El nu mai era acolo.

Doamne, îngăduie ca

Duhul Sfânt să vină în inimile celor care au ridicat mâinile, și să facă această lucrare mare pentru care ne rugăm. Ascultă-ne, Doamne, pentru că ei sunt ai Tăi, sunt roadele acestui Mesaj. Te rog să-i binecuvântezi și să le dai chiar astăzi botezul Duhului Sfânt. Noi nu știm, dar poate nu vom mai vedea niciodată un alt Paști. Fără îndoială că unii dintre cei prezenți aici nu vor mai vedea un Paști ca acesta, un Paști ca o aducere aminte.

Ajută-i să vadă

adevăratul Paști, Paștele în care trupul lor va lua forma unui tânăr sau al unei tinere, sau se va ridica din mormânt pentru a trăi pentru totdeauna.

Binecuvântează-i,

Doamne, pentru că sunt ai Tăi. Tu ești Cel care i-a atras pentru că este scris că *Nici un om nu poate veni la Mine dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis.*” (Ioan 6.44). Ei sunt ai Tăi. Dacă i-ai atras, dacă ești destul de aproape de ei ca să le ridici mâinile în sus, ești destul de aproape și ca să faci restul lucrării.

Tată, ei sunt ai Tăi.

Îngăduie ca acesta să fie timpul în care vor primi pacea.

Îți mulțumim pentru cei

care au luat această decizie cu mult timp în urmă, au stat pe Pământurile

sfinte și au experimentat o viață nouă. În dimineața aceasta, suntem aici ca să ne bucurăm cu ei în nădejdea venirii Domnului Isus, când vom avea și noi părtășie cu El în învierea Sa, așa cum avem părtășie și în suferința Sa. Dă-ne aceasta, Doamne.

Fie ca Duhul Lui să ne conducă și să ne călăuzească în timp ce ne continuăm călătoria. Dă-ne un serviciu minunat la ora 9.30, Doamne, și vindecă-i pe bolnavi și pe cei aflați în nevoi. Îngăduie ca cei care nu s-au scufundat încă, să vină în dimineața aceasta la mormânt, să coboare jos și apoi să se ridice din nou în apa mormântului de aici, așa cum ne-ai poruncit Tu, Doamne.

După învierea Sa, El S-a arătat ucenicilor Săi și le-a spus:

„Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.

Cine va crede și se va boteza va fi mântuit.” (Marcu 16.15-16). Dă-ne aceasta, Doamne. Dă-ne o experiență minunată și în seara aceasta, și dă-ne o zi minunată. Ajută-ne să ne bucurăm de prezența Domnului pentru că Te rugăm aceasta în Numele lui Isus. Amin.

Este ceva în legătură cu cântecul acela vechi. Ce se întâmplă când nu mai este întuneric? Este lumină.

Să cântăm cu toții împreună spre gloria lui Dumnezeu:

Vom păși în Lumină, o Lumină

minunată,

Veniți unde stropii de milă sunt
limpezi.

Vor străluci în jurul nostru zi și
noapte

Isus, Lumina lumii.

Când El a înviat în dimineața de
Paști

El a frânt tot întunericul și l-a
făcut să dispară.

Acum, El stă ca Lumină.

„Eu sunt învierea și viața.” Învierea
și viața. Învierea și tot ce este după ea, toate sunt în El.

Îl iubiți? Câți dintre voi îl
iubesc? Ridicați mâinile sus. Este bine. Dați mâna cu cineva de lângă voi, în
timp ce vom cânta din nou. În dreapta, în stânga, în spate, în față, Lumină
minunată, Isus Lumina.

Următorul serviciu va fi la ora
9.30, iar atunci vom avea un serviciu de predicare și rugăciune pentru bolnavi.

Serviciul de botez va începe la ora 11.00, de aceea, cei care doriți să fiți botezați prin scufundare, bazinul este plin. Vă voi aduce hainele. Mă voi întoarce imediat.

Deseară vom avea un alt serviciu, un serviciu de vindecare și un mesaj. În tabernacol, seara aceasta este seara Cinei. Vom vedea cum vom face pentru că avem un program foarte încărcat, de aceea trebuie să ne grăbim.

Mergeți și luați micul dejun, apoi întoarceți-vă aici plini de bucurie.

Acum haideți să cântăm împreună:
„El trăiește, El trăiește, Isus Hristos trăiește...”

În ordine, frate Neville. Poți veni aici.

El trăiește, El trăiește, Isus Hristos trăiește azi!

El merge și vorbește cu mine pe calea strâmtă a vieții

El trăiește, El trăiește pentru a împărți salvarea

Mă întrebați de unde știu că El trăiește?

El trăiește în inima mea.

Acum, cu toții, un mare „Aleluia!”
(Adunarea spune: „Aleluia!”).

El trăiește, El trăiește, Isus
Hristos trăiește azi!

El merge și vorbește cu mine pe
calea strâmtă a vieții

El trăiește, El trăiește pentru a
împărți salvarea

Mă întrebați de unde știu că El
trăiește?

El trăiește în inima mea.

Să cântăm din nou. Când ajungem la
aceasta, „El trăiește, El trăiește...” Să ne ridicăm mâinile spre El:

El trăiește, El trăiește, Isus
Hristos trăiește azi!

El merge și vorbește cu mine pe
calea strâmtă a vieții

El trăiește, El trăiește pentru a
împărți salvarea

Mă întrebați de unde știu că El
trăiește?

El trăiește în inima mea.

El merge și vorbește cu
mine pe calea strâmtă a vieții. (Fratele Branham vorbește cu cineva de pe
platformă).

Mă întrebați de unde
știu că El trăiește?

El trăiește în inima
mea.

Nu este El minunat? Să
trăim acest moment solemn și sfânt, înainte de a merge acasă pentru a lua micul
dejun.

Bucurați-vă în timp ce
îl voi chema pe iubitul nostru frate Faust, din Canada, să vină și să încheie
cu un cuvânt de rugăciune.

Te rog, frate Faust.”
Amin

- Amin -